

PŘEDMLUVA

„I když je mi osmdesát pět let, chci ještě poznat celý svět!“
Tohle napsal můj táta, umřel v devadesáti a já pak nad jeho slovy brečela dojetím.

Můj táta totiž moc necestoval. Nebylo to možné. V roce 1948 mu komunisté zabavili nejen vysokoškolský index, ale taky cestovní pas.

Mého otce cizí kraje vzrušovaly. Byly pro něj synonymem svobody a dobrodružství a toužil, abych aspoň já poznala všechny ty zaslíbené země. Nutil mě proto hrát tenis, abych se v zahraničí účastnila mezinárodních turnajů, nutil mě učit se cizí řeči, abych všude měla dveře dokořán. A taky mi táta říkal, že všude se dá žít, když tam máte s kým jít na víno.

Knížka, kterou právě máte v rukou, vznikla tak, že jsem byla požádána, abych pro Českou televizi napsala sérii dokumentů o evropských metropolích.

Byla to úžasná zakázka. Splnila jsem ji s rozkoší a vydělala jsem si tím dost na to, abych mohla cestovat dál sama a bez povinností.

Úplně svobodná jsem se vydávala do vyhlášených, ale i méně známých míst a tam jsem hledala významné stavby, bezvadné restaurace, pohodlné pláže, romantická zákoutí, alkohol a fajn lidi.

A protože cestování považuji nejen za jednu z nejpříjemnějších činností, ale taky za důležitý moment rozvoje našeho vzdělání, a protože si myslím, že my, jako Češi, jsme se už doma za Honzovou pecí naseděli až dost, tak si dovoluji vám předložit své cestovatelské postřehy.

Má knížka není průvodcem v pravém slova smyslu, není to cestovatelský deník. Nabízím vám své vzpomínky, střípky svých poznatků, fakta, která pro mne byla nová, a taky místa, která by se vám mohla zalíbit.

A proč je název knížky *Zanzibar*? Protože vždycky když si táta pečlivě vyleštil boty a nasadil klobouk, tak máma řekla: „Kam jdeš?“ a táta řekl: „Do Zanzibaru!“ a máma řekla: „Tak ať jsi do půlnoci doma!“

„Zanzibar“ nebyl pro mého otce jen jménem ostrova v Indickém oceánu, z kterého se vyváží vonné koření, když šel můj otec do „Zanzibaru“, tak šel „do světa“! Šel pít víno a snít své cizokrajné příběhy.

Můj táta měl vždycky pravdu, proto ctím jeho myšlenku a troufám si vám poradit: „Čím větší kus světa poznáte, tím budete chytřejší, a čím častěji vyrazíte na flám, tím dřív si zvyknete na kocovinu!“

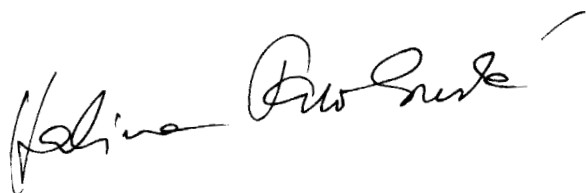
Za sebe si dovolím ještě jednu ideu, zformulovala jsem si ji na základě zkušenosti, která mne sama přivedla v úžas:

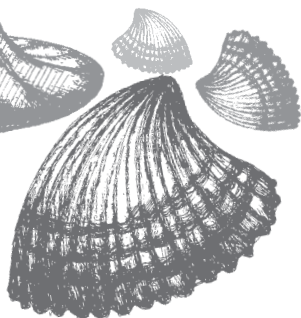
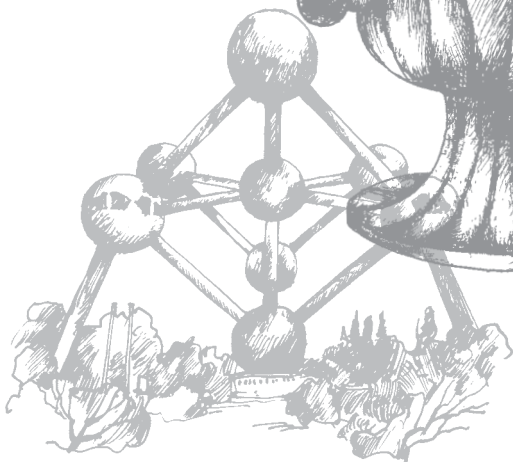
„Čeští muži by měli cestovat, aby na vlastní oči viděli, jak krásné, chytré a hodné jsou české ženy! A české ženy by se měly vypravit do světa, aby se ujistily, že někde existuje aspoň jeden vtípný, bohatý, hodný, vášnivý, něžný, zodpovědný a zamilovaný muž!“

S výkřikem:

**VŠUDE NA SVĚTĚ SNÍM,
CO TAM SNÍM!**

Happy travel time, gute Reise a dobrou chuť vám přeje

ŘIM

UNAVENA' NAHÁ HOLKA
FEDERICA FELLINIHO

Do Říma vedou cesty všech hříšníků. Logicky jsem proto letěla do Říma i já. Když řeknete ROMA (Řím) obráceně, dostanete slovo Amor. Proto je zřejmě právě Řím městem, kde sídlí papež, kde se hodně modlí a kde je víc jak 400 kostelů. Někdy jsou kostely nenápadně vklíněné do čtvrti tak, že vypadají jako řadové domky, někdy mají historii starou skoro 2000 let a vždycky je v nich v létě chládek a v zimě překvapivě teplo...

Režisér Federico Fellini jednou pojal Řím jako město žen. Řekl, že ho vždycky nesmírně vzrušoval pohyb ženských boků při chůzi a že mu od dětství právě tenhle pohyb připomínal zvony, které se komíhají proto, že nastal čas, aby se šlo ke zpovědi...

Řím sice leží mezi sedmi pahorky, ale střechy římských domů – většina z nich vznikla bez dovolení, a proto Řím působí trochu jako chaotická skládačka různě přistavovaných kamenných beden – jsou rovné! Jen když je hezky, tak vás dojmou zelené rostliny teras, červené slunečníky a zvláštní odraz slunce, které se cpe do úzkých a provlhlých uliček.

KDYBY SI NA SEBE VZALA ASPOŇ KOŠILKU!

Když jsem byla v Římě já, tak bylo neveselo, truchlivo, lilo jako z konve. Taxikáři kvůli dešti nejezdili, bary se neotvíraly, a když jsem si přesto chtěla dát s někým schůzku, tak se ten Říman většinou podíval na nebe a řekl: „Porca puttana!“ (V překladu kombinace slov prase a děvka.)

Když opravdu chcete poznat Řím, nešplhejte po schodech, po stráních a nevytahujte dalekohled. Vrhňte se do podzemí. Když byl režisér Fellini dítě, tak se jednou v římských katakombách ztratil. Nikdy nezapomněl na svou hodinovou hrůzu a na osvobozující skřehotavý hlas, který volal: „Hledá se chlapec z Rimini!“